

AKDENİZ CEHENNEMİ

İmparatorluk Denizinde Casusların Savaşı

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-330-0

Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 707

Edebiyat : 109

Kitabın Adı : Akdeniz Cehennemi

Yazarı : İhsan Yalçın

Yayın Editörü : Erol Şahnacı

Metin Editörü : Betül Osmanoğlu

Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2020

Baskı & Cilt : Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul

Tel: (212) 652 62 62

Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

AKDENİZ CEHENNEMİ

İmparatorluk Denzinde Casusların Savaşı

İhsan Yalçın

BİRİNCİ KISIM

*Rotamız Tanrı'nın "Olsun" dediği gün başladı ve
O'nun "Yeksan Olsun" dediği gün bitecektir.*

Fama Fraternitatis, Kardeşlik Töresi

1

Sicilya Adası'nın 200 mil doğusunda, İyon Denizi'nin açık sularında ilerleyen siyah üzerine sarı şeritli flamayla donanmış kalyon, sakin ama bulutlu gecenin koynunda sertçe titredi. Bu ikinci kez oluyordu ve durumdan şüphelenen çavuş, ters giden bir şey olduğuna emin olup kovuğundan çıkmaya karar verdi. Güvertede sessizlik hâkimdi. Tepedeki kara bulutların arasından sızan sis yumağı, geminin üzerine çörekleniyordu bu anlarda. Yürürken gıcırdayan tahtaların, geminin doğal sesiyle aynı tınıyı tutturmasına aldırmadı. Kayganlaşan zemini dikkatlice aşıp güvertenin kenarındaki parampetoya tutundu. Başını eğip siyah suların üzerinde oynaşan bir parlaklık görmek için çabaladı. İlk defa böyle bir şey tecrübe ediyordu. Sihirli bir halı gibi dümdüz yayılan denizin üzerinde dişe dokunur tek bir dalga dahi yoktu. Bir deri bir kemik parmaklarıyla kavradığı küpeştenin eğri bedenine sıkıca yapıştı. Deniz ananın hırçın kızı Provezza'nın sessiz ama ölümü çağrıştıran çılgığı, karanlıkta bir yer-

de saklanmış olmalıydı. Türklerin “Kırlangıç Fırtınası” dediği bu melun fırtına ha patladı ha patlayacaktı yoksa bu titremelerin başka bir anlamı olamazdı.

Riminili Çavuş Alberto, dümende ölü gibi bekleyen ama göz ucuyla kendisini takip ettiğini bildiği nöbetçiye işaret edip dümenin durumunu sordu. Hafif bir baş hareketiyle yanıt veren dümenci sorun olmadığını söylemişti ama çavuş ikna olmadı. Nöbetçi subayı çağırdı hemen. Şiddetini artıran rüzgârın salladığı çarmıhların altında mürettebatın uyanık olmasını salık verdi. Eğer fırtına patlarsa lazım olan herkesin güvertede toplanması, diğerlerinin ambara istiflenmesi hususunda uyarılarını yapmıştı. Ortalığı telaşa sürüklemek istemiyordu. Hızlı hareket edip nöbetçileri teftiş ettikten sonra geminin sancak istikametine yöneldi. Havada uçuşan çiy damlaları yüzüne hücum ediyordu. Sisin yarattığı donukluk gecenin siyahlığıyla birleşince görüş mesafesini oldum olası kısaltmıştı. Gözlerini kısmaktan yüz kaslarının gerildiğini, kan dolaşımının garip bir hal aldığı anlıyor; derisinin altında uyuşan isimsiz dokuların ortasında kaynayan o ince ağrıyı tanıyordu. Boşluğa bakarken kalbinin gümbürtüsünü çok uzaklardan gelen bir top sesine benzetmiş olması hayra alamet değildi.

Lizbon meyhanelerinde, Barcelona'nın hanlarında, Venedik'in batakhanelerinde, Cenovalıların forsa ambarlarında ve dahi denizcilerin pineklediği bütün mekânlarda aynı hikâyeye anlatılıp duruyordu. Kaynağının nereden çıktığı belli olmayan bu söylentiler pek çok denizciyi korkutmaya yetmişti. Mora'daki Rum meyhaneci Kyrikos'un mekânında gemi için yardımcı yelkenci aramak, biraz da eğlenip kaliteli bir şeyler içmek için uğradığı o gün, gözlerini kaybetmiş emekli denizci Bantino'nun zırvalarını hatırladı. Aslında hiç aklından çıkmamıştı zira böyle bir şeyi duyan denizci, aklının bir köşesini bunun için mutlaka açık tutardı. Çavuş Alberto, o ruhsuz

adamın söylediklerini dinlediği için kendine lanet okuyordu. Yaşlı adam hırpani kıyafetleri ve deniz suyuyla harmanlanmış ağır ter kokusu ile sakin bir köşeye oturup meyhanecinin ona acımasını dileyerek beklemişti. Emektar denizcilerin her zaman bir kadeh içki hakkı olması kuralına binaen önüne bir tas, en iyisinden, Girit şarabı konuldu. Adam, gözleri yerde, şarabın kokusunu alınca hafifçe başını kaldırdı. Burun deliklerinden beyin damarlarına sızan mest edici tadı, damağına sürmeyeli uzun zaman olmuştu. Meyhanecinin yamağı Anna, kaba bir dille köşedeki masada oturan beyin ismini ve şarabın ondan gelen bir ikram olduğunu söyledi. Yaşlı adam gözleriyle Çavuş Alberto'ya teşekkür etti. Diğer masada ise o bölgenin gediklilerinden köylü bir adam, iğreti bir sırıtsıyla seslendi.

“Hey comito, bugün ne haberler getirdin bakalım?”

Adamdan yanıt gelmeyince köylü bozulur gibi oldu. İçkisini yudumlayıp sanki meyhane onunmuş gibi bağırarak konuşuyordu.

“Deniz iyice sertleşti. Balık tutmak için kendini tehlikeye atıyorsun.”

“Sen ne anlarsın.” dedi yaşlı adam.

Alberto'nun hoşuna gitti bu cevap zira denizcinin ruhunu karada yaşayanlar bilemezdi. Ayrı dünyalarda yaşayan yaratıklardı bu iki grup. Birbirine zıt kutuplar gibi durmadan itişirlerdi.

“Öyle olsun.” dedi köylü uzatmayarak.

Kılık kıyafetinden nereye ait olduğunu tahmin ettiği Alberto'ya manasız bir bakış atıp arkasını döndü. Meyhane bir süre sonra tamamen dolmuştu. Batakhaneleri gezen birkaç denizci ile yazdan kalan çulsuz payzenler bir masaya üşüşmüş, diğer tarafta ticaret gemilerinden gelmiş tekinsiz bakışlara sahip savaşılar, tayfa arayan kâtipler ve o bölgede mal alıp satan ikinci sınıf tacirler akşamüstünü fırsat bilip mütevazı mekânda yerlerini almışlardı.

O esnada yaşlı adam boğazını temizleyip konuşmaya başladı. Sefil görüntüsüne rağmen kuvvetli bir sese sahipti.

“Dün gece balık tutmak için açıldım ve sisin içinde ilerleyen bir Turko gemisi gördüm. Öyle bir gemi ki sanki altından yapılmış gibi parlıyordu. Altının rengini iyi bilirim. Geminin denize uzanan omurgası yeşile çalarken karanlığa uzanan direkleri kızıl bir alevle yalazlanmıştı. Güvertesi renklerin harmonisinde birleşip tek bir ışığa odaklanmıştı. Orada saf altının sarı rengini morina balığının pulları kadar net görebiliyordum.”

“Gözlerin o kadar da sağlam görünmüyor babalık.” dedi yeniyetme denizcilerden biri.

“Eskiden gözcülük yapmışlığım vardır. Gerçek denizcilerle ser-serileri ayırt edecek kadar aklım başımda.”

“Devam et,” dedi bir diğeri. “Hikâyeyi merak ettim.”

Yaşlı adam yılların verdiği yorgunlukla ağır ağır nefes aldı. Göz kapaklarını aralamaya çabalarken Alberto ile göz göze geldi. Bir ışık yanıp söndü ya da Alberto'ya öyle geldi.

“Öyle bir gemi ki tayfaların sintine sularını boşalttıkları kovaları altındı. Yelkenler, altın sırmalarla boydan boya işlenmiş halatlarla sarmalanmıştı. Kaptanı altın bir kürkle güvertede dolanıyordu. Varın, depolarında neler vardı siz hayal edin. Böyleyken açık denizde yol alırlar. Etrafında da bir koruma aracı yoktur.”

Bütün meyhane sessizliğe bürünmüşken köylü dayanamayıp yaşlı adama çıkıştı.

“Ettiğin lafları kulağın işitir mi be deli adam! Böyle iş nerede görülmüş, nerede duyulmuş. Ola ki sen bir rüya görmüşsün.”

Uykudan uyanmış gibi irkilen Alberto'nun hücrelerine kadar işleyen denizcilik hikâyeleri kaybolup gitti. Nedense karşısındaki bu adama itimat etmesini söyleyen bir ses vardı kafasının içinde. Pek çok denizci bu havadisin cazibesine kapılıvermişti. O gün duyduklarını kaptana anlattığında beklediği tepkiyi almıştı hemen. Gözle-

rindeki heyecanı görüyor ve altın dolu bu geminin ömrünü denizlere vakfetmiş adamlara neler sunacağını düşünmeden edemiyordu.

“Uzun zamandır rüya görmüyordum.” diyen yaşlı adamın o garip bakışını hatırladıkça “Neden bu yolculuğa çıkıyorsun?” sorusunun cevabı beliriveriyordu. Deniz, başlı başına bir hazine ve içerisinde nice sırlar, nice zenginlikler barındırır. Onunlayken yaşanılanlar esasında bir rüyadır zaten.

“Efendim, kaptan sizi görmek istiyor.” dedi tayfalardan biri düşüncelerini bölerek.

Kalyonun bedenini yalayan sert dalgaların haşin oyunlarına bakakaldı bir müddet. Sonra sessizce bekleyen tayfaya vazifesine dönmelerini buyurdu. Belli ki kaptan da endişelenmişti. Merakını gidermek için hemen kamarasına yöneldi. İçeri girdiğinde aklını kemiren o sözleri yeniden hatırladı. Yaşlı adam değildi konuşan şimdi. Aksine onu aşağılamak isteyen köylü geldi gözünün önüne.

“Asıl hikâyeyi neden anlatmıyorsun?” dedi yaşlı denizciye ciddi bir vaziyette. Hatta oturduğu yerde dönüp elini masaya tıklararak “Uğursuzluğun denizlerde kol gezdiğini duyanlar var.” dedi.

Denizcilerin en çok korktuğu, duymak istemedikleri kelime buydu. En başta zikredilen ve Alberto’nun da aklını kemiren “uğursuzluk” tam da bu anda dile geldi.

“Eskiden fırtınaları haber veren ihtiyarlara saygı gösterilirdi. Şimdi kötü haberleri kimse duymak dahi istemiyor.”

“Fırtınadan ve gözü dönmüş cani korsanlardan başka ne kötülük vardır.” dedi cahil bir denizci yamağı.

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Bunu yapınca sarıya çalan sakalları genişleyip yüzüne yayılmış, burnunun üstündeki çizgiyi takip eden kaşları havaya kalkmıştı. Alberto o an duyduklarını, yaşlı adamın korkudan büzüşen çipil gözlerini unutamamıştı. Kamaranın ortasında tavandan sarkan zincirlere asılı lambanın içinden sızan soluk

ışık titreştiğinde kendine geldi. Şıngırdayan zincirlere takıldı gözleri. Peşine düştükleri şey her neyse uğursuzluğu geminin her bir noktasına taşımayı vazife bilmişti. Meyhanede duyduklarını kaptana anlatmış ve her şeye rağmen kışın ortasında denize açılmışlardı. Hayalleri süsleyen hazine hikâyeleri yeterli mürettebatı bulmakta kullanılan en etkili yöntemdi.

La Valetta adlı kalyon ise bütçesi hatırı sayılır seviyelerde olan Palermolu işadamı Costanza del Colorie'nin girişimciliğinde Fugger müessesesinin kreditorleri tarafından finanse edilmişti. Venedikli Kaptan Polozza vasıtasıyla gizemli geminin peşine düşülmüştü. Çavuş Alberto büyük ve tehlikeli isimlerin bu işe öncülük etmelerini bir türlü anlayamıyordu. Kaptana bu endişelerini yönelttiğinde aldığı cevap kısır ve gizemlerle doluydu.

“O gemide hazineden öte bir şey var. Onu getirmek için gidiyoruz. Ötesini bilemeyiz.”

“Peki ya anlatılanlar?”

“Onlar mı? Bir grup denizci zırvası ... Biz onlar gibi alelade düşünüp kararlar veremeyiz. Bir kaptan her daim uyanık olup denizin dilini okursa korku bulutları kendiliğinden dağılır.”

Kaptan, çalışma masasının üzerinde haritalara yoğunlaşmış Alberto'nun derin ve endişeli solumalarını dikkate almıyordu. Pergelin ucundaki siyah kömür parçasının kaydığı zeminde birkaç tane paralel çizgi oluşmuştu. Bu çizgileri dikine kesen başka bir çizgi güneybatıya uzanıyordu.

“Son durum nedir Alberto?”

“Efendim, maalesef hedefi kaybettik. Sanıyorum ki onları fırtınanın içine sürdük.”

“Bu kadar emin olma Alberto. Bunlar korkuyu yenen adamlar. Bir bakmışsın arkamıza geçmiş olalar. Fenerleri söndürün ve rotadan ayrılmayın.”

“Ama efendim, fırtına başlarsa bu sonumuz olur.”

“O gemiyi yakalayamazsam asıl sonu o zaman görürsün. Sen de ben de...”

Tam kamaradan dışarıya çıkacakken kaptanın garip sözlerine kulak kabarttı.

“Her kaptan, emrindeki subaylarıyla birlikte demir gibi iradeye, korkusuzluğa ve şanlı bir cesarete sahip olmalıdır. Lakin bir düşünce beni her zaman korkutur: Takip edilmek. Daha da kötüsü ava giderken avlanıyor olmamız. İşte bu beni ürkütüyor Alberto.”

Dışarıda gökyüzünü örten kurşuni ağırlığın kalın perdesi denizi siyaha boyamak üzereydi. Yaklaşan kışın habercisi olan soğuk rüzgârlar yolculuk boyunca kalyonu, direkleri, yelkenleri amansız bir imtihana sokmuştu. İçini çeken denizin homurtularından doğan uçları köpüklü haşın dalgalar, tahtadan bedene vurdukça vuruyordu. Boşlukta ıslığa benzer bir ses duyuldu. Alberto güvertede durup tayfalara yelkenleri kısaltmaları talimatını verdi. Karanlığa gözü alışan adamlar içgüdüsel olarak işlerini yapıyorlardı. Isık sesi yeniden duyuldu. Tayfalardan biri elindeki tahta ile mesafe ölçümü yapıp geçen süreyle karşılaştırdıktan sonra çavuşa, geminin hızını bildiriyordu.

“On mil... Sekiz mil... Altı mil...”

Alberto gemideki rutin işleri düşünceli bir yüz ifadesiyle takip ederken duyduğu garip sesle irkildi. Ulumaya benzer bir sesteki ve hiçbir canlılığın olmadığı o boşlukta yayılarak geliyordu. Ötelerde ancak körlerin görebildiği ıssız panoramanın içinden ne çıkacaktı? Alberto kalbinin korkudan patlayacak gibi atmasından endişelenip elini göğsüne bastırdı. Sancak tarafında beliren bu sesi tayfalar da duymuş, hepsi yerlerinde donakalmıştı. Alberto kendini toplayıp o yöne doğru ilerledi. Ellerini bordanın kavisli yüzeyine yasladı.

Uzarlarda ne bir kımlıltı ne de bir iz vardı. Kendisini izleyen tayfalarla göz göze geldi. Aşırı gerilen sinirler korkuyla sayıklamalarına neden oluyordu. Aynı uluma sesi bu kez de iskele tarafından duyuldu. Az önce dilleri tutulan gemi mürettebatı ne yapacağını bilemez bir hâlde sağı sola kaçışmaya başladı. Alberto sinirlenip birkaçını azarladı ama adamların hiçbirini onu duymamıştı.

“Şeytanlar!” diye bağırdı borda deliklerinden denizi gözleyen nöbetçi.

Hemen o tarafa koşan çavuş gördüğüne inanmamıştı. Suyun üzerinde ilerleyen kara kara cisimler dalgaları aşılıyor, ağızlarından köpükler saçarak gemiye doğru süratle yaklaşıyorlardı. Gözleri yoktu ama burunlarından çıkan sıcak dumandan fark ediliyorlardı. Kalyon üçüncü kez sallandı ve bu sefer kaptan dâhil herkes dengesini kaybedip olduğu yere yuvarlandı. Sanki gemiye dev bir dalga çarpmıştı. Sakin denizde bazen böyle davetsiz misafir gibi gelen güçlü dalgalar görülmüştü ama bu başka bir şeydi. Dalga çarpması tek seferde, tek yönden olurken şimdi yaşananlar daha çok elek üzerinde sallanmaya eşdeğerdi. Kalyonun omurgası kütürdüyordu. Hemen altlarında gezinen ölüm meleğinin siyah elleri her an tüm bedeni sarabilirdi. Direkler esiyor, halatlar boşlukta dengesizce sallanıyor, dümen delirmiş gibi fırl fırl dönüyordu.

“Yüce Tanrım!” dedi Alberto “Anlatılanlar doğruymuş.”

O gece La Valetta adlı kalyon, mürettebatıyla birlikte Akdeniz’in serin sularına gömülmüş, adeta yer yarılıp içine girmişti. Gizemli gemi ise yoluna devam ediyordu. Peşine düşmek isteyenlerin akıbetini şimdi herkes daha iyi öğrenecekti.

2

La Valetta'nın sırta kadem bastığı noktadan elli beş mil güneybatıda rüzgâr tamamen durmuş, sessizliğin ortasında iki geminin buluşmasını sağlayan şartlar oluşuvermişti.

Hızır Reis gözlerini kıstı.

“Peşinize düşen son gemi La Valetta olmayacak emin olun. Taşındığınız yükü arzu eden pek çok kişi var.”

Sert bakışlı çavuşlar, dev cüsseli palabıyıklarının altında azametli sakalları ağarmış dayılar güvertenin kenarında dizilmişti. Tüm mürettebat pür dikkat baş kasarada başlayan toplantının sona ermesini beklemekteydiler. Çaçıt İbrahim de bunlardan biriydi. İskenderiye'den yola çıkmalı uzun bir süre olmuştu. Lakin Akdeniz'den çıkabilmek öyle basit bir iş değildi. Dört bir yanı korsanlarla çevrili aman vermeyen rotalar vardı. Girit ve Mora'dan gelen ve Doğu Akdeniz'de bilinen tüm yollarda devriye gezen tarikat şövalyeleri, Adriyatik'ten gelen Venedikli caniler ve rotaları üzerinde bulunan Haçlıların süvarileri olarak nam salmış Malta şövalyeleri, stolo diye bilinen dev gemileriyle ölüm kusmak için volta atmaktaydılar. Her biri kana susamış birer akbabaydı ve leş nöbetini ara vermeksizin tutuyorlardı.

“Tunus'a gitmeliyiz.” demişti Mortal Paşa. “Kıyıları güvenli değildir lakin mahir kılavuzlar kullanarak sığıllıklardan korunuruz.”

“Olmaz.” dedi Hızır Reis. “Bilmediğiniz şeyler var. Tunus'ta hayyetsiz, dönek emirler bizi düşmanın kucağına bırakmakta tereddüt

etmezler. Bizzat oralarda hazırlanmış pusular olduğunu, fırladıklar çevrildiğini bilirim.”

“O vakit Yaradan’a sığınıp Maltalı kâfirlerin arasından fark edilmeden geçeceğiz.”

“Malta filosu sizi bekliyor. Böyle bir şansınız yok.”

“En doğrusunu Hızır Reis’imiz bilir. Ne yapmamı emredersiniz?”

“Sen, sana söylenenleri yapmaya devam edeceksin. Cezirelerden uzak dur. İkmal ve tamir için sakın demir atma. Puslu havada gideceksiniz. Karşınıza kurt da çıkar çakal da çıkar. Gazilere, gemicilere sahip ol. Her daim önlerinde ol ki yollarını şaşırmasınlar. Allah bizimledir Kaptan Paşa ümitsizliğe düşmeyesin. Her şey hesaplandı. Gideceğin rota çizildi. Gerisi Allah’ın takdiriyledir.”

“Peki paşa hazretleri.” dedi tazimle. “Tevfik, Allah’ın yardımıcısıdır.”

Dışarıda İbrahim, Avrupa’yı titreten, korsanların ummadıkları yerde başına çöken Barbaros’un gemisini incelemekle meşguldü. Hemen yanında duran Giovanni, genç çayıdın meraklı bakışlarını takip ediyordu. Denizlerin efendisini ağırlayan deniz bile hırçınlığını terk etmiş, sükûnetle toplantının bitmesini bekliyordu. Giovanni, bordaların altındaki kurnaları İbrahim’e işaret ederek “Sence ne işe yarıyor?” diye sordu.

“Bilemedim efendim. Su tahliyesi için olabilir.”

“Kesinlikle ama bu alelade bir tahliye değil. Hızır Reis’in gemilerini su altından götürdüğünü duymayan yok.”

“Bu mümkün mü?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Suyun ilmini bilersen neden olmasın. Geminin içine su dolduğunda ağırlık merkezi değişmeye başlar. Kısa sürede gemi yarıya kadar suya gömülür. Doldurma işini kontrollü yaparsan gemi tama-

men batmayacaktır. Kurnaların hemen yanında açık duran deliklere bak. Aşağıda güçlü tulumbalar olsa gerek. Gemi görünmez olduğunda hareketli direkler güverteye yatırılır ve neredeyse borda deniz seviyesine yaklaşır. Muhtemelen karaya yakın bölgelerde bunu yapacaktır zira mürettebatı boğmak istemeyeceğini sanmam.”

“Saklanmak için inanılmaz bir taktik. Umarım bunu denemeyiz.”

“Müsterih ol. Hızır Reis işimizi kolaylaştırmak için burada.”

Konuşmaya tutuşan iki kişi kısa boylu, pala bıyıklı, kara benizli çavuşun sert emri ile kendilerine geldi “Reisimiz sizi görmek ister.”

Giovanni başıyla çavuşu selamlayıp ciddi adımlarla baş kasaraya doğru ilerledi. Giderken İbrahim’e dönüp “Ben gelene değin geminin özelliklerini çavuştan öğren. Daha bilmediğimiz ne fırladıklar vardır.” dedi.

İbrahim gülümsedi. “Nasıl isterseniz beyim.” dedi.

Hızır Reis ile Mortal Paşa, yanlarına gelen Giovanni’nin selamını aldıktan sonra üzerine siyah harmanisini çekmiş adamın toplantıya dâhil olmasını beklediler. Elindeki koyu kahve piposunu art arda tütüren adam kapüşonunu açıp ayağa kalktı. Uzun saçları, deli gibi bakan çakır gözleri ve iri vücuduyla eğitimli bir şövalye olduğu tartışılmazdı. Giovanni gerilir gibi oldu. Bu adamı tanıyordu. Gözlerini gizemli adamdan ayırıp Barbaros’a çevirdiğinde deniz kurdunun gülümsediğini gördü.

“Sadece sen mi varsın bu işte? Kalabriyalı Della Costa’nın naibi şövalye Antonio Alvares.”

“Bundan emin misiniz?”

Kim olduğundan çok neye hizmet ettiğini sorgulamıştı.

“Senden olduğumuz kadar.” dedi Reis. “Kendisi ile ortak çalışmamız icap ediyor. Vazifeleriniz esnasında temas etmemeniz sizin güvenliğiniz içindi.”

Şövalye Alvares, Kardinal Giovanni'yi karşısında görünce şaşkınlık geçirmişti. İki adam dikkatlice birbirini süzerken özünde aynı işi yapıp aynı sultana hizmet etiklerini haykırıyorlardı adeta.

“Bize tevdi edilen vazife oldukça mühim ve Avrupa’da size bağlı olan tüm çaşıtları kullanmamız gerekebilir.”

Elindeki sultana ait ferman gayet açık ve netti.

“İhtiyat halinde gizlenmiş tüm adamlar vazifelendirdiğimiz geminin selamete okyanusa ulaşması için seferber edilmelidir. Tüm casusluk faaliyetleri bu mesele üzerine yoğunlaşmalıdır. Kardeşlik Örgütü teşekkülünü tamamlamış olmakla birlikte peşlerine düştükleri bu sır, onların gücünü fevkalade artıracak mahiyettedir. Eğer bunu elde ederlerse karşımızda mücadele etmekte zorlanacağımız bir güç doğar. Bu vebali hiçbir kul taşıyamaz. Şeytani tarafta birtakım kötülükler zuhur etmekte. Küffarı yenmek bizim ebedi gayemizdir. Onu yok edemeyiz lakin zulmetini bir müddet engellemeye muktedir olabiliriz. Bu sebepten planladığımız tüm casusluk faaliyetleri ve bize bağlı olanlar tehlike altındadır. Gereğini yapmak boynumuzun borcudur.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Tüm Avrupa’yı fethetme planlarını yok sayacak kadar kıymetli ne taşıyorsunuz?” dedi Alvares. “Bunu aklımla idrak edemiyorum.”

“Vazife gizli olduğu gibi taşıdığımız sır da asla bilinmeyecek. Hızır Reis’imiz bile yetkili değildir.”

“Her şeyi bilmemek insanı mesuliyetten korur, kalbi sıkıntıdan uzaklaştırır.” dedi Barbaros manidarca.

“Peki ne yapacağız?”

“Sırrı taşıyan gemi rotasını tamamlamalı. Bu yüzden onu sağ salim Akdeniz’den çıkaracağız.”

Başını salladı Alvares ihtimalleri değerlendirirken.

“Çoktan bütün yollar tutulmuş, İspanyol donanması hazır hale getirilmiştir.”

Giovanni de endişelenmişti.

“Koskoca donanmayı aşmak neredeyse imkânsız.”

“Öyle beylerim.” dedi Hızır Reis kendinden emin. İşte bu anda size iş düşüyor. Şarlken’in başına öyle sıkıntılar açacaksınız ki başını kaldırıp da bir emir buyurmaktan tereddüt edecek. Ordusunun hareketini engelleyemeyiz ama yönünü değiştirebiliriz.”

“Nasıl?”

“Şöyle ki gerçekte olmayan bir şeyi oluyor gibi sunacağız. Alvares, senin bu husustaki hünerlerini kullanabiliriz.”

“Geriye dönülmez kararlar alabiliriz ve bu bizim sonumuz olur.”

“Elinizden geleni ardınıza koymayın. Kalabriya’da senden haber bekliyor olacağız.”

Giovanni’yi işaret etti.

“Plan yapmak için fazla zamanımız yok. Donanmayı şaşırtabilirsek sizi engin denizlere selamete yollarız.”

Barbaros iki çâşıdı baş başa bıraktıktan sonra kamarasına yöneldi. Orada Derviş Nizam’la konuşması gereken başka hususlar vardı.

Giovanni ise Alvares’in yüz hatlarını inceliyordu. Onu ilk gördüğünde korkmuş gibi davranırken şimdi oldukça rahat davranıyordu. Bakışlarındaki zekâ pırıltısının ötesinde güvenilirliği ön plana çıkaran bir his yaratmıştı Giovanni’nin nezdinde. Tehlikeli ve yetenekli bir savaşıydı. Ayrıca kelimelerini bir diplomat kadar dikkatli kullanıyordu ancak gözlerinde gördüğü o ilk çekinceyi anlamlandıramamıştı. Papanın en güvendiği adamının karşısında bir casus olarak dikilmesi mi yoksa Kardinali, papanın dibine kadar sokmayı başaran